

Na Okoři už mě čekali. Vystoupil jsem a můj přítel Petr Hapka pohostinně otvíral dveře.

„Kolik kousků máte?“ ptal jsem se místo pozdravu.

„Letos je to dobrý,“ mnul si Pěťa podrápané ruce a táhl mě dovnitř.

„Šest?“ hádal jsem.

„Deset!“ trumfoval.

V Petrově domě je vždycky nač se dívat. Je přeplněný těžkým starožitným nábytkem, zbraněmi, brněním a obrazy v širokých zdobených rámech, které visí na zdech nebo jsou pro nedostatek místa jen o zeď opřeny, na zemi leží vrstvy perských kobereců. V domě je tolik věcí, ve kterých mají kočky úkryty! Jsou zalezlé za nábytkem, v šuplatech, v truhlách i za brněním, a proto jdou jen těžko pochytat. Přizpůsobily si Petrův domov k obrazu svému a já mám dojem, že tam bydlí ony a Petrovi jen dovolují, aby tam s nimi žil.

„Hele,“ otevřel dveře do kuchyně.

Kuchyně není jiná. K vidění jsou mincíře, váhy z dvanáctého a třináctého století visí od stropu, všechno je ve starožitném hávu, i když plně funkční. Většinou ani nevím, k čemu to vlastně slouží. Pokaždé mám pocit, že jsem vstoupil do středověké kuchyně. A v kontrastu s tím jsou podél jedné zdi vyrovnané konzervy pro kočky. Středověký ráz je rozbitý kočičími vymoženostmi. Rozhlédl jsem se. Na zemi stálo devět přepravek a Petr začal počítat:

„Bílá ponožka, Amatér, Diva, Najka, Kafka, Kipling. Omega, Opal, Zmizík. A Božtíka ještě Igor loví.“

„To je ten černý kocour, který se už několikrát ztratil a nebyl k nalezení?“ vybavoval jsem si ho.

„Jo,“ obcházel Petr přepravky s uvězněnými kočkami.

„Pokaždé jsem myslel, že je už nebožtík. Je to starší kocour, a když zmizel, myslel jsem, že někam zalezl, aby tam umřel. Kočky to tak dělají. Přesto jsem hledání nikdy nevzdal a pátrali jsme po něm s Igorem dál. Nejlepší je hledat večer po setmění a v noci, kdy je už všude klid, protože v té době začínají kočky ze svých skrýší vycházet. Při lovu se musí tiše našlapovat, v pravidelných intervalech se zastavovat a naslouchat tichu,“ popisoval podrobně.

„Vyzbrojíme se baterkami a nasloucháme, jestli někde neuslyšíme šramot nebo zamňoukání, které by naznačilo, kde hledat. Víš, kde jsme ho naposledy našli?“ Nečekal, že budu hádat: „V brnění za hledím. Nevím, jak se mu podařilo se tam nasoukat, ale hledí za ním zaklaplo a on se nemohl dostat ven. Říkám mu Božtík, protože vždycky, když ho najdu, mám radost, že není nebožtík.“

Odněkud z útrob domu se ozval rachot, kočičí zavřísknutí a prskání.

Petr pozdvihl prst:

„Vypadá to, že lov byl úspěšný!“

Pohled na podrápaného Igora, který hned nato vstoupil s přepravkou, ve které se mračil černý kocour, jeho slova potvrdil.

„Kde byl tentokrát?“ zajímal se starostlivě Pét'a.

Igor si pohladil krvavý šrám na bradě:

„Ve sklepě. Ve staré truhle na dřevo,“ položil přepravku do řady k ostatním.

„Zasloužíš si mimořádnou odměnu,“ pronesl Petr hlasem vladaře, který předává vyznamenání svému služebníkov.

Vytáhl z náprsní kapsy obálku a obřadně ji předal.

Igor ji vzal, pak uchopil ruku svého zaměstnavatele, stejně obřadně ji políbil, poklonil se a odešel.

Pét'a mi scénku, jíž jsem byl svědkem, s mírnými rozpaky vysvětlil:

„Igor má v sobě přežitky carského Ruska.“ Povzneseně pak dodal: „Ze začátku se mi to zdálo divné a vadilo mi to. Ale nedal si to vymluvit a já si už zvykl.“

Samotné naočkování koček trvalo slabou hodinku.

„Šťastný konec musíme zapít,“ prohlásil Petr, když jsme kočky propouštěli z dočasného vězení. Pak pohotově vyndal a otevřel láhev koňaku, naplnil skleničky a přiťukli jsme si.

Bylo skoro poledne, recepce byla prázdná. Kačenka s Punt'ou už odešla a Barča právě telefonovala. Tváře jí jen hořely. „Jistěže můžete hned přijet,“ slyšel jsem ji, jak důrazně hovoří. „Ale odpoledne má službu paní doktorka.“

„Copak se stalo?“ chtěl jsem znát příčinu jejího rozčilení.

Přikryla sluchátko a zakoktala: „Pane doktore, volá pan Pokorný. Jeho pes prý už má zase problémy s..., s...“

„Tak s čím má problémy?“

„S koulema,“ vyhrkla. „Tedy... to říká pan Pokorný. Já bych řekla, že má dermatologický problém. Říkala jsem mu, že odpoledne slouží paní doktorka, a on křičí, že k ženský nepůjde, protože ženská nemá koule, a tak tomu nemůže rozumět.“

„Pokorný..., Pokorný...“ zapřemýšlel jsem. „Aha, už vím! To je ten pes s trudníkem. Víte,“ vysvětloval jsem Barče, „trudník je roztoč, co se vyskytuje v tukových žlázách u chlupů. Způsobuje záněty. Nejdřív se vytvoří červená skvrna, vznikají i vřídky. Klidně ho ke mně pošlete.

Odpoledne se přijde představit ta nová sestřička, a tak tady budu a podívám se na to. A objednejte tady pana Connellyho na kontrolu,“ ukázal jsem na Američana, který čekal u dveří. „Já si teď půjdu něco sníst, do hodiny jsem zpátky.“

Vracel jsem se z oběda a oknem jsem zahlédl, že v mé ordinaci je shromážděný celý personál. Uprostřed stála

naše bývalá sestřička Pěťa. To je hezké, že na nás nezapomíná a přišla se na nás podívat, pomyslel jsem si. Smáli se a stáli okolo otáčecího křesla, ve kterém někdo seděl. Asi ta nová sestra, kmitlo mi hlavou. Jen jsem vešel, zmlkli.

„Doktore, to je ta nová. Ona vám tady usnula, než jste přišel. Jmenuje se Veronika,“ pronesla sestra Pěťa hlasem přidušeným smíchem.

Křeslo bylo otočené ke mně zadní stranou a já zahlédl, že v něm sedí někdo s hustými černými vlasy. Obešel jsem ho dvěma kroky a málem to se mnou seklo. V křesle ležela nafukovací panna-černoška, zakoupená v nějakém sexshopu a oblečená do veterinárního zeleného obleku.

„Fuj,“ ulevil jsem si. „Kde jste to proboha sehnali?“

„To Pěťa,“ práskla to Zora. „Má kamarádku, co pracuje v sexshopu, a tuhle pannu nikdo nechtěl. Byla na ni velká sleva, dostali jsme ji skoro zadarmo...A tak jsme si udělali legraci.“

Oči všech se na mne upřely v očekávání mé reakce.

Začal jsem se smát taky: „Ani se nedivím, že ji nikdo nechtěl, když je tak hnusná. Vyhod'te tu ‚Veroniku‘!“

Má poslední slova ještě visela ve vzduchu, když někdo zaklepal. Dveře se otevřely a v nich rozpačitě stála světlavá slečna. „Dobrý den, já jsem Veronika,“ představovala se. „Dneska mám nastoupit jako sestra.“

„Ale jen pojďte dál, slečno,“ zachovával jsem honem dekorum. „Jdete jako na zavolanou, už na vás čekáme.“

A jestli jste něco slyšela, tak toho si nevímejte. Jen jsme tady žertovali. Tady to je Sandra a Bára,“ představoval jsem rychle obě recepční síly. „Odvedou vás do recepce, všechno vám ukážou, provedou vás po ordinacích, po čekárnách a se vším a se všemi vás seznámí.“

Držel jsem dveře dokořán, abych tak všem naznačil, že legrace končí a práce zase začíná. Krom toho jsem si stačil všimnout, že před recepcí už přešlapují v družném hovoru dva stálí klienti – pan Pokorný a s kníračem pan Hladovec. Zamával jsem na ně a na Moniku s Bárou ještě zavolal: „Nejdřív ukažte slečně Veronice, jak přijímáme klienty do ordinací, ať si to může hned vyzkoušet. A nezapomeňte mi hned poslat toho trudníka,“ čímž jsem měl pochopitelně na mysli pana Pokorného.

Nechal jsem dveře otevřené, aby mohl pan Pokorný vejít, jakmile děvčata odešlou na můj počítač jeho kartu.

Viděl jsem, že Bára Veronice něco vysvětluje, a ta horlivě přikyvuje. Pak jsem spatřil, jak Veronika vyběhla na dvůr, zdvořile pány pozdravila a zavolala: „Pan Trudník může jít k panu doktorovi do ordinace!“

A Monika, popletená Verončiným omylem, místo aby vyzvala pana Hladovce, že může jít do čekárny, vykřikla: „A vy, pane Hladovec, můžete jít naproti do čekárny.“

Chtěl jsem od koček odvést pozornost. „Já mám také příběh s televizí. Nejde v něm ale o kočku, nýbrž o psa. Znáte všichni pana Kubra?“ začal jsem.

„Jápkak by ne. Má kokršpaněla a chodí k nám pravidelně už několik let,“ reagovala okamžitě Zdeňka. „Jedná se snad o něj?“

„Ne. O jeho přítelkyni a jejího malého voříška Poppyho. Přivedl je ke mně s tím, že Poppy je neuvěřitelně sexuálně aktivní.

„Pane doktore, s Poppym není k vydržení,“ naříkala mi ta paní. „Už když byl štěně, nasoukal pod sebe kdejakou větší hračku, smeták nebo polštář a vozil se po tom. Co on mi roztrhal polštářů! Od malička byl posedlý sexem! A když dospěl, ještě se to zhoršilo. Nic nepomohlo, že jsem ho na radu jednoho veterináře nechala vykastrovat. Pane doktore, ke mně už skoro nikdo nechodí. Představte si, že on obtěžuje každou návštěvu! Jak si návštěva sedne, skočí jí na záda a začne znásilňovat. Když si návštěva nesedne, skočí jí aspoň na nohu! A venku se nám vyhýbají všichni psi! Nešlo by s tím něco udělat?“

„Já bych navrhla Superlorin,“ skočila mi do řeči Martina a Káťa současně přikývla.

„Pokud si dobře pamatuju, vyzkoušel jste Superlorin na vašem Punt’ovi,“ vzpomínala Káťa. „Jápkak to tenkrát bylo? Pomohlo mu to, vidíte?“

„Pomohlo,“ přisvědčil jsem. „Všichni Punt’u znáte a víte, že je neskutečný vořech. Je komunikativní, s každým se hned vítá, ale na druhou stranu, co se týká baráku a hlídání, tak předstírá, že má s hlídáním starost. Je sice podělaný až za ušima, ale vždycky vyběhne, nafoukne se a na návštěvu chvíli důležitě štěká. Je to hra na hlídání a hrajeme ji s ním, proto vždycky chvíli čekáme, až s blafáním přestane.“

„Zrovna tuhle jsem si říkala, s jakým psem se jeho máma zapletla,“ pousmála se Týna.

„Je kříženec voříška s čistokrevným vestíkem,“ vysvětloval jsem. „Je v něm kus teriéra, a díky tomu miluje všechny vestíky, hned se chce s nimi kamarádit a nosí jim klacíky, aby si s ním hráli. Měl kamarádku vestičku přímo v ulici. Když hárala, špatně to snášel. Seděl u dveří, měl zasněné oči a nevěděl, co dělat, jestli chce jít na zahrádku, nebo ze zahrádky domů. Ztratil zájem o hlídání a nebavila ho ani jeho oblíbená činnost – venčení plyšáků.“

„Cože ho nebavilo?“ zeptal se Jirka, jako by špatně slyšel.

„Venčení plyšových medvědů. Má jich několik. Vždycky si jednoho vybere, blafne u dveří, a když mu otevřeme, chodí s ním důležitě po zahradě. Pak ho vrátí a vybere si jiného. Viděl jsem, že se Punt’a trápí, a tak jsem na něm Superlorin vyzkoušel. Fungovalo to.“

„Takže ta paní, co měla Poppyho, souhlasila s aplikací?“

„Ano,“ pokračoval jsem. „Okamžitě souhlasila. Vysvětlil jsem jí, že je to čip, který po aplikaci psa v tomto směru zmírní, zkrátka tyhle sexuální funkce potlačí. A taky, že zhruba za rok čip přestane působit a funkce se vrátí do původního stavu.“

„Usuzuji, že to Poppymu také pomohlo,“ nadhodila Sandra. „Protože nevím nic o tom, že bychom měli v kartotéce psa jménem Poppy.“

„Také jsem si to myslel, protože paní už nepřišla. Až asi po měsíci přišel zase pan Kubr se svým psem na očkování. Když jsem se zeptal na Poppyho, začal mi od jeho paní vyřizovat co nejsrdečnější pozdravy: čip funguje, Poppy neobtěžuje doma návštěvy ani venku psy a paní moc děkuje.

Řekl jsem, že jsem sám rád, a chtěl jsem se rozloučit, ale pan Kubr si mne přitáhl blíž k sobě a zašeptal:

„Jenže já si stejně myslím, že Poppy má nějakou divnou úchylku.“

Pochopitelně jsem chtěl vědět, jak k té domněnce přišel.

Přitáhl mě ještě blíž jako při zpovědi: „Víte, ona ta moje přítelkyně je rozvedená, žije jen s Poppym. A pokaždé, když ji přijdu navštívit, sedí ten pes u televize a tam běží pornofilm.“

Paní Šrámková ke mně přišla s neduživým jorkširáčkem, nebylo mu ani půl roku. Klepal se pod řídkou srstí, sotva se držel na tenkých nožičkách.

„Pane doktore, Car skoro nic nežere. Podívejte se, jak je hubený, kostičky v něm chrastí,“ slzela.

„Chodíte s ním dostatečně ven?“ chtěl jsem vědět, protože mám zkušenost, že majitelé těchto maličkových plemen často mají psa doma jako kočku. Nechodí ho ani pravidelně venčit, pes je naučený chodit na plenu nebo na záchůdek.

Paní se pohoršila nad tím, že bych si vůbec takovou myšlenku připustil:

„Samozřejmě že ano. Každou chvíli s ním chodím ven, aby byl na čerstvém vzduchu a dostal chuť k jídlu. To víte, daleko neujde, ale o to častěji s ním vyběhnu. Když je hezky, sednu si s ním na lavičku. Bydlíme na kraji Prahy, na Dědině, kde je plno zeleně! To není jako v centru. Na Dědině je prostředí pro psy jako stvořené.“

Pro zvýšení chuti k žrádlu jsem doporučil Pangamin, a když jsem psa dával do náruče utrápené majitelce, neodpustil jsem si poznámku: „Chlapče, chlapče, jmenuješ se Car, ale nevypadáš tak. Podle mého názoru vypadá Car jinak. Měl bys s tím něco udělat.“

Za čtrnáct dnů u mne byla paní Šrámková zase a nevypadalo to, že by si Car vzal moji poznámku k srdci. Měl zalepené oči a paní naříkala: „Podívejte se, doktore, na ubožáčka. V neděli jsem s ním byla na delší procházce, aby mu zesílily nožičky. Foukal trochu vítr a nejspíš chytil,

ubožáček, nějaký zánětek.“

Prohlédl jsem chcípáčka a paní Šrámkové mohl jen říct:

„Od větru to nebude. Má folikulární zánět třetích víček.

Musím mu to vyškrábat.“

Vyděsila se:

„Musíte ho uspat? Vždyť už se z narkózy nemusí probudit.

Je tak slaboučký!“

„Nebojte se,“ uklidňoval jsem ji. „Uděláme to v lokální anestezii. Pak vám dám oční mastičku a bude v pořádku.“

„Copak, copak?“ zastavil jsem se po deseti dnech v čekárně u paní Šrámkové, která tam seděla jako hromádky neštěstí s Carem v tašce.

„Doktore, představte si, že Carovi vůbec nevypadávají mléčné zuby. Byla jsem navštívit známou, má tady kousek od vás na Jenerálce v zahrádkářské kolonii chatičku. A má stejně starou čubičku Dolly. Vypadávají jí teď zuby a rostou nové. Carovi nevypadl ani jeden. Je to normální?“

Normální to nebylo. Tentokrát jsem musel pejska uspat a mléčné zoubky mu vytrhat. Paní Šrámková zákrok málem nepřežila.

A tak ke mně chodili aspoň dvakrát do měsíce, pokaždé s jiným problémem. Carovi byly téměř dva roky. Pořád byl neduživý chcípáček a já ho při každé návštěvě hladil a říkal mu, ať se vzchopí a dělá čest svému jménu, i když jsem pochopitelně nevěřil, že by z takové chudinky mohlo ještě někdy být něco pořádného.

Bylo to někdy na jaře, když ke mně paní Šrámková vtrhla celá uplakaná, a než jsem se stačil zeptat, co se přihodilo, sesunula se v ordinaci na židli.

„Pane doktore, Car se ztratil! Byla jsem s chudinkou zase na malé procházce. Najednou jako když do něj střelí! Začal utíkat a byl fuč. Hledala jsem ho do noci, volala jsem, pískala, a nic. Hledám ho už dva dny! Pane doktore, nepřišel k vám někdo, že našel jorkšíráčka?“

„Nebojte se,“ snažil jsem se ji utěšit. „Car měl v uchu tetování. Někdo ho najde a zjistí, že patří vám.“

„Bojím se, že podle čísla nic nezjistí. Víte, všimla jsem si, když jsem mu ještě naposledy čistila ouška, že se to číslo rozpilo a bylo nečitelné. Pane doktore, já se bojím, že už ho nikdy nevidím. Než ho někdo najde, tak on dřív umře. Vždyť on, drobeček malý, bez mé ochrany víc než dva, tři dny nepřežije. Bídne někde zahyne hlady, jestli ho dřív nepřejede auto. Co jen si bez něj počnu,“ naříkala a nebyla k utišení.

Car se nenašel. Nepomohlo, že paní Šrámková po celé Dědině vyvěsila tabulky s jeho popisem a fotografií, nepomohlo, že za jeho nalezení nabídla odměnu deseti tisíc korun.

Jaro přešlo v léto a léto začínalo přecházet do podzimu.

Za celou tu dobu jsem už paní Šrámkovou neviděl.

Až jsem zase jednou odpoledne procházel čekárnou

a zaslechl útržek rozhovoru mezi dvěma pány.

„Vždyť vám to říkám, pane First,“ slyšel jsem prvního pána. „Musí to být hrozná šelma! Nejsem první, komu na zahrádce řádila. Mně roztrhala dva králíky a sousedům slepici.“ Druhý mu vážně odpovídal: „Jen mi je divný, pane Dráb, že ji ještě nikdo neviděl. Ta šelma musí bejt navíc pěkně mazaná!“

Pochopitelně mě zajímalo, o jaké šelmě se baví, a přemýšlel jsem, jak bych se na to opatrně zeptal, abych nevypadal jako zvědavá bába. Ale jakmile přišel na řadu pan Dráb, mohl jsem starost pustit z hlavy, protože spustil sám od sebe.

„Už jste taky slyšel o té strašné šelmě, doktore?“ bylo první, co řekl hned po pozdravu, jakmile odložil svého Bobíka na stůl.

„Nic jsem neslyšel. Ale moc mě to zajímá. Kdepak ta šelma řádí?“

„Na Jenerálce,“ vypadlo z něj. „Víte, je tam velká zahrádkářská kolonie a skoro každý tam máme nějakou tu slepici nebo králíka. A skoro každému už udělala škodu. Začala ta potvora řídit někdy koncem jara. Nikdo ji ještě neviděl, zůstávají po ní jen zbytky peří a chlupů, jak svou kořist vleče. Bůh ví, kde se tam vzala. I když v dnešní době chovají lidé doma plno divokých šelem a třeba někomu utekla. Někteří chovatelé dovedou být pěkně nezodpovědní. A mazaná je ta potvora taky. Už jsme nastražili i pasti, a nepomohlo to. Vyhne se jim jak čert kříži. Nevíte, doktore, co by tu tak mohlo řídit za predátora? Třeba byste něco našel podle stop, kdybych vás tam zavezl.“ Namítl jsem, že nejsem indiánský stopař, a ujistil pana Drába, že opravdu nemám tušení, o jaké zvíře by se mohlo jednat, a že ani nevím o žádném chovateli divokých šelem v okolí.

Podzim už zbarvil listy na stromech, když se jednoho dne v čekárně objevila paní Šrámková. Celá zářila a vedle ní seděl krásný, statný jorkšířský teriér s lesklou srstí.

„Koukám, že máte nového psa. Tentokrát je to pěkný chlapík. Jakkak se jmenuje?“ vítal jsem ji a chtěl pohladit pejska.

Zazářila jako sluníčko:

„Doktore, vždyť je to Car! Vy jste ho nepoznal?“

Nechtělo se mi tomu věřit, ani když mi pes přátelsky olízl ruku. Tenhle krásný, zdravý pes nemůže přece být tím chcípáčkem, kterého jsem znával! „Jak jste ho našla?“ divil jsem se dál.

„Pamatujete si, doktore, jak jsem vám vyprávěla, že moje známá má zahrádku na Jenerálce a stejného psa, jako je Car?“

Vzpomněl jsem si a paní pokračovala:

„Od doby, co se Car ztratil, jsem u ní nebyla. Víte, nemohla

jsem. Připomínala bych si ztraceného Cara a zase bych ho oplakávala. Vždyť jsem z jeho ztráty málem onemocněla! Pak jsem se přece jen dala dohromady, a když mě před týdnem znovu pozvala na zahrádku s tím, že mi chce něco povědět, jela jsem za ní. Sluníčko svítilo a ještě i v tuhle dobu hrálo. Posadily jsme se na zahrádce na lavičku a ona mi začala šeptat: ‚Pavlíčko, představ si, že tu začala řídit nějaká šelma. Sousedům krade králíky i slepice a první podezření se obracelo na ty, co mají psy. Začala jsem se bát o Dolly, aby ji někdo nepodezřival a neublížil jí, i když ona by neublížila ani kuřeti. V létě přišlo období tropických veder a já se nechtěla vrátit ze zahrádky do bytu. Byt jsem měla od sluníčka rozpálený, spát jsem tam nemohla a Dolly také ne. Řekla jsem si, že přespím tady v chatě, přece jen se tu lépe dýchalo. V noci jsem se vzbudila a vyšla ven. Měsíc svítil, bylo vidět skoro jako ve dne. Najednou jsem slyšela šustot, jako by se za plotem něco plížilo. Vykoukla jsem a zahlédla kmitnout se stín malého psa. Připomínal jorkšířského teriéra. A představ si, Pavlíčko, v hubě držel slepici.‘ Určitě si dovedete představit, doktore, jak mě vyprávění mé kamarádky překvapilo.“ Neříkal jsem nic, jen jsem zíral.

„Vy mi nevěříte, doktore?“ usmívala se paní Šrámková. „Taky jsem tomu nechtěla věřit, zvláště když jsem si představila svého ztraceného jorkšířáčka. A jak jsme tak povídaly, zašustilo něco v keřích rybízu. Podívaly jsme se tím směrem. Z keře za plotem vykoukl opatrně malý čumáček, a než jsem se nadála, řítil se ke mně jorkšířák a začal na mne radostně skákat. Netuším, jak se z Dědiny dostal až na Jenerálku. Je to pěkný kus cesty. Stejně tak nechápu, kde v sobě našel sílu a odvalu přežít jako divé zvíře ve volné přírodě skoro půl roku a žít se lovem. Věřte mi, doktore, byl to Car a já vám ho přivedla ukázat! Také jsem tam hned obešla zahrádkáře, co jim způsobil škodu, a zaplatila jsem za všechny ty králíky a slepice, kterými se živil!“

Když jsme se loučili, olízl mi Car ucho a mně se zdálo, že mi šeptá: „Vidíš, co jsem dokázal! Tak co, jsem Car, nebo ne?“

Když za mnou po půl roce přišla paní Šrámková s přáním, abych Cara prohlédl, jestli je v pořádku, protože mu našla krásnou nevěstu a chce ho připustit, ujistil jsem ji, že jsem zdravějšího jorkšířského teriéra neviděl a že štěňaJan ta, která se ze svazku narodí, by měla být zdravá. Určitě budou mít méně genetických vad, kterými je toto plemeno jinak bohužel pronásledováno už mnoho let.